

Prejudiciële vragen

- 1) Kan artikel 8 van richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad, dat betrekking heeft op het vrij verkeer van radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur (hierna: „apparatuur”) (¹), aldus worden uitgelegd dat behalve de in die bepaling genoemde verplichtingen geen andere verdergaande verplichtingen kunnen worden voorgeschreven voor het op de markt brengen van apparatuur die onder de werkingssfeer van die richtlijn valt en door een in een andere lidstaat gevestigde fabrikant van een CE-merkteken is voorzien?
- 2) Kan artikel 2, sub e en f, van richtlijn 2001/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 december 2001 (²) vanuit het oogpunt van verkoopverplichtingen aldus worden uitgelegd, dat ook als producent kan worden beschouwd de entiteit die de apparatuur in een lidstaat in de handel brengt (zonder bij de fabricage ervan betrokken te zijn), en in een andere lidstaat is gevestigd dan die waar de producent zijn maatschappelijke zetel heeft?
- 3) Kunnen de bepalingen van artikel 2, sub e-i, ii en iii, en f, van richtlijn 2001/95/EG van het Europees Parlement en de Raad aldus worden uitgelegd, dat de distributeur (die niet de producent is) van in een andere lidstaat vervaardigde apparatuur wordt verplicht een overeenstemmingsverklaring af te geven die de technische gegevens van die apparatuur bevat?
- 4) Kunnen de bepalingen van artikel 2, sub e-i, ii en iii, en f, van richtlijn 2001/95/EG van het Europees Parlement en de Raad aldus worden uitgelegd, dat een entiteit die zich in een lidstaat op wiens grondgebied zij gevestigd is, enkel met de verkoop van de apparatuur bezighoudt, tevens als producent van die apparatuur kan worden aangemerkt wanneer de activiteit van distributeur geen invloed op de veiligheidskenmerken van de apparatuur heeft?
- 5) Kan artikel 2, sub f, van richtlijn 2001/95/EG van het Europees Parlement en de Raad aldus worden uitgelegd, dat van de in dat artikel omschreven distributeur kan worden verlangd dat hij voldoet aan dezelfde eisen als die welke volgens de richtlijn enkel voor de in artikel 2, sub e, omschreven producent gelden, zoals bijvoorbeeld de afgifte van een overeenstemmingsverklaring met betrekking tot de technische gegevens?
- 6) Kunnen artikel 30 EG (ex artikel 36 EG-Verdrag) en de zogenoemde dwingende vereisten (mandatory requirements) grond opleveren voor een uitzondering op de toepassing van de Dassonville-formule, mede gelet op de beginselen van gelijkwaardigheid (principle of equivalence) en wederzijdse erkenning (mutual recognition)?
- 7) Kan artikel 30 EG (ex artikel 36 EG-Verdrag) aldus worden uitgelegd, dat de handel in en de invoer van transitogoeieren om geen andere dan de daarin genoemde redenen kunnen worden beperkt?
- 8) Voldoet het CE-merkteken aan de beginselen van gelijkwaardigheid en wederzijdse erkenning, alsmede aan de voorwaarden van artikel 30 EG (ex artikel 36 EG-Verdrag)?

9) Kan het CE-merkteken aldus worden uitgelegd, dat de lidstaten om geen enkele reden andere technische of kwaliteitsnormen op apparatuur met dat merkteken kunnen toepassen?

10) Kunnen artikel 6, lid 1, en artikel 8, lid 2, tweede volzin, van richtlijn 2001/95/EG van het Europees Parlement en de Raad aldus worden uitgelegd, dat de producent en de distributeur met betrekking tot de verhandeling van de waren kunnen worden geacht dezelfde verplichtingen te hebben, wanneer de producent de producten niet in de handel brengt?

(¹) Richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit.

(²) Richtlijn 2001/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 december 2001 inzake algemene productveiligheid.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Republiek Hongarije) op 7 april 2008 — VB Pénzügyi Lízing Zrt./Ferenc Schneider

(Zaak C-137/08)

(2008/C 183/15)

Proceestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Hongarije)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: VB Pénzügyi Lízing Zrt.

Verwerende partij: Ferenc Schneider

Prejudiciële vragen

1) Verlangt de bescherming van de consument, die wordt gewaarborgd in richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (¹), van de nationale rechter dat hij ambtshalve, zelfs zonder een daartoe gericht verzoek, — ongeacht de aard van de procedure, al dan niet op tegenspraak — in het kader van het onderzoek van zijn eigen bevoegdheid beoordeelt of een aan hem voorgelegd contractueel beding oneerlijk is?

- 2) Zo de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, welke criteria kan de nationale rechter bij dit onderzoek in aanmerking nemen, met name wanneer bij het contractuele beding niet de rechter van de plaats van vestiging van de dienstverlener als bevoegde rechter wordt aangewezen, maar een rechter van een ander ressort dat zich in de buurt van die plaats van vestiging bevindt?
- 3) Sluit artikel 23, eerste alinea, van het protocol betreffende het statuut van het Hof van Justitie, gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie, aan het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap en aan het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, de mogelijkheid uit dat de nationale rechter gelijktijdig met zijn verzoek om een prejudiciële beslissing ambtshalve de minister van Justitie van zijn eigen lidstaat over dat verzoek informeert?

(¹) PB L 95, blz. 29.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Fővárosi Ítéltábla (Hongarije) op 7 april 2008 — Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH/Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

(Zaak C-138/08)

(2008/C 183/16)

Procestaal: Hongaars

Verwijzende rechter

Fővárosi Ítéltábla

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Hochtief AG, Linde-Kca-Dresden GmbH

Verwerende partij: Közbeszerzések Tanácsa Közbeszerzési Döntőbizottság

Tussenkommende partij: Budapest Főváros Önkormányzata

Prejudiciële vragen

- 1) Is artikel 44, lid 3, van richtlijn 2004/18/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, dat in de plaats is gekomen van artikel 22 van richtlijn 93/37/EEG (²) van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de

coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken, van toepassing indien de openbare aanbestedingsprocedure is begonnen op een tijdstip waarop richtlijn 2004/18 weliswaar reeds in werking was getreden, maar de termijn waarover de lidstaten beschikten om deze om te zetten, nog niet was verstreken, zodat zij nog niet in het nationale recht was opgenomen?

- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet, gelet op de bewoordingen van artikel 44, lid 3, van richtlijn 2004/18, volgens hetwelk „[h]et aantal uitgenodigde gegadigden [...] in elk geval [moet] volstaan om daadwerkelijke mededinging te waarborgen”, de beperking van het aantal geschikte gegadigden aldus worden opgevat, dat er in een procedure van gunning door onderhandelingen met bekendmaking van een aankondiging van een opdracht, in de tweede fase, de gunning van de opdracht, steeds een minimumaantal gegadigden (drie) moet zijn?
- 3) Indien de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord, moet het in artikel 22, lid 3, van richtlijn 93/37 gestelde vereiste van „voldoende geschikte gegadigden” aldus worden opgevat, dat indien het minimumaantal (drie) geschikte gegadigden die worden uitgenodigd om deel te nemen, niet wordt bereikt, de procedure niet kan worden voortgezet met de uitnodiging om in te schrijven?
- 4) Indien de derde vraag ontkennend wordt beantwoord, is artikel 22, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 93/97, dat deel uitmaakt van de bepalingen inzake niet-openbare procedures, volgens hetwelk „[h]et aantal gegadigden [...] in ieder geval groot genoeg [moet] zijn om een werkelijke mededinging te garanderen”, van toepassing op de in artikel 22, lid 3, bedoelde procedure van gunning via onderhandelingen in twee fasen?

(¹) PB L 134, blz. 114.

(²) PB L 199, blz. 54.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Oberlandesgericht Karlsruhe (Duitsland) op 7 april 2008 — Strafzaak tegen Rafet Kqiku

(Zaak C-139/08)

(2008/C 183/17)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Oberlandesgericht Karlsruhe